

Ещё одно рукопожатие через границы: Украина-Беларусь

Дорогие друзья, продолжается развитие международных контактов литераторов Гродненской области. Участниками проходящего в Ростовской области Российской Федерации Международного фестиваля-конкурса поэзии и поэтических переводов «Берега дружбы» стали белорусский поэт из Волковысского района (агрогородок Верейки) Виктор Курлович и украинский поэт из города Миргород (Полтавская область) Сергей Кузнецов (Сергей Миргородский). Итогом литературного сотрудничества представителей двух братских славянских народов стали переводы на украинский язык поэзии белорусского автора. Мы благодарны Сергею Миргородскому за этот дружественный шаг. Литераторы Принёманья уверены в том, что данное событие будет иметь широкий общественный резонанс и получит логическое продолжение как пример укрепления дружбы между нашими странами.

За создание эффективных условий для установления подобного рода трансграничных творческих контактов искренней благодарности заслуживают и организаторы крупнейшего на постсоветском пространстве форума поэтов и переводчиков «Берега дружбы», который уже в третий раз принимала Ростовская область России.

ПРЕСС-СЛУЖБА СПБ-ГРОДНО

Стихи.ру

Сергей Миргородский

Віктар Курловіч

Сергей Миргородский

Автор оригінала - Віктор Георгіевіч Курловіч, Беларусь. Беларускі язык.

Рэха

У дзяцінстве далёкім, часцей дзеля смеху,
як збіраліся разам за вёскай сябры,
мы любілі дражніць шматгалосае рэха,
што жыло, як здавалася нам, у бары.

Пагукаеш адно – і яно адзавецца,
у адказ загудзе адгалоскам сваім.
Пасмяешся над ім – і яно засмяецца
звонкім смехам дзіцячым, вясёлым, тваім.

Праляцелі гады, і забыліся ўцехі,
зрастаюць сцяжынкi дзяцінства травой.
Ды з маленства майго тое звонкае рэха
па жыцці неўпрыкмет крочыць побач са мной.

Адбывалася шмат і яшчэ колькі будзе
самых розных і значных жыццёвых падзей.
Толькі ўпэўнены я – да цябе будуць людзі
больш адносіцца так, як ты сам да людзей.

Мій переклад

Відлуння

У дитинстві зарады веселага сміху,
як збіраліся друзі гуртом за селом,
ми любілі дражніти відлуння для втіхи,
що, здавалося нам, десь у лісі жило.

Покричимо одне – і воно відгукнеться,
відповість, загуде відголоском своїм.
Посмієшся над ним – і воно посміхнеться
дзвінкім сміхом дитячим, веселим, твоїм.

Пролетіли роки, тих розваг вже бракує,
заростають травую дитинства стежки.
З малоліття відлуння зі мною крокує,
по життю непомітно іде крізь роки.

Відбувались події, і ще скільки буде,
розмаїття значного багато прийде.

Тільки впевнений я – будуть ставитись люди
і до тебе так само, як ти до людей.

Стары акуп

Ля дарогі лясной, у бары,
неглыбокай лажбінкай кривою
змог акуп захавацца стары,
хоць кустамі зарос і травою.

Сцерагуць цішыню і спакой
меднастволья гонкія сосны,
дзе вайною кіпеў жорсткі бой
з лютым ворагам раніцай роснай.

Кожны год тут на брустверы зноў
пунсавеюць улетку суніцы,
быццам кроў выступае байцоў
аж да гэтага часу з зямліцы.

Адышлі ліхалецця гады,
забываюцца тыя падзеі...
А ў акопе старым назаўжды
засталіся чыісьці надзеі.

Мій переклад

Старий окоп

Вздвж шляху неглибокі яри,
у бору, край низинки кривої,
зміг окоп зберегтися старий,
хоч куццями заріс і травою.

Мідні стовбури сосен струнких
стережуть нашу тишу і спокій,
бій із ворагом був нелегкий,
бій кипів надзвычайно жорстокий.

Тут щороку на бруствері знов
червоніли улітку суніці,
виступає то нібито кров,
кров бійців ще іде із земліці.

Так, було лихоліття колись,
відійшли у минуле події...

А в окопі старому чиїсь
назавжди залишились надії.

Маё багацце

Калі хто папракне, што жыццё я пражыў,
а не маю харомаў, багацця,
я адказ дам такі, што багацце не ў тым,
і не ў ім чалавечае шчасце.

Сустракаў на жыццёвых дарогах таго,
хто меў грошы, палацы на дзіва.
Ды чагосьці душы не хапіла яго,
бо сябе не адчуў ён шчаслівым.

Тым сапраўдным багаццем, упэўнены я,
назаўсёды ў жыцці маім будзе
непахісная духам адзіным сям'я,
што ніколі мяне не забудзе.

І надзейныя ў справах сур'ёзных сябры,
іх мужчынскія моцныя рукі.
І над мірнай зямлёй птушак спеў на зары,
які слухаюць дзеці і ўнукі.

А галоўным багаццем, лічу я, маім
назаўжды для мяне застаецца
месца, дзе я сябе адчуваю сваім,
што зямлёю бацькоўскай завецца.

Не пакрыўдзіць яна, абагрэе цябе,
з ёй душою і сэрцам паладзіш.
Не пакіне ў бядзе і не здрадзіць табе,
калі сам ёй, часамі, не здрадзіш.

Мій переклад

Моё багатство

Хоч життя я прожив, якщо хто дорікне,
що палаців, багатства не маю,
лише щастя, скажу вам, турбує мене,
не багатством весь час переймаюсь.

Зустрічав на життєвих дорогах того,
хто мав гроші, палаци на диво.

Та чогось у душі недостатньо його,
бо себе не відчув він щасливим.

І тим справжнім багатством, упевнений я,
назавжди, наче серце у грудях,
непохитна духовна єдина сім'я,
що ніколи мене не забуде.

Не втрачаю надію на друзів своїх,
на їх сильні, упевнені руки.
Заспівають на мирній землі солов'ї,
їх почують і діти й онуки.

Головним же багатством вважаю моїм,
і ніколи зв'язок не порветься,
місце, де я себе почуваю своїм,
що землею батьківською зветься.

Не образить вона, захистить у журбі,
з нею серцем, душею зарадиш.
Не залишить в біді і не зрадить тобі,
якщо сам їй, часами, не зрадиш.

Летняя раніца

Дзе дубы каля самай вады
ля затокі старої расступаюцца,
я люблю назіраць тут заўжды,
як дзень новы з зарой нараджаецца.

Баючыся нібы, пакрысе
небакрай яркай чырванню поўніцца.
Што з сабою мне дзень прынясе,
чым адметным і важным запомніцца?

У нізіне туман за ракой,
салавей у кустах заліваецца,
і з чароўнаю песняю той
наваколле ад сну абуджаецца.

Як прадвесніца хуткага дня,
дагарае ўжо зорка світальная.
Закаханым хай свеціць яна
і не стане для іх развітальнаю.

Прыбярэжныя травы ў расе,
неба ў люстры ракі адбіваецца...

Хай жа шчасце і радасць нясе
людзям светлая летняя раніца.

Мій переклад

Літній ранок

Де дуби у самої води
у заплаві старій розступаюцца,
я люблю роздівляцца завжды,
як день новы з зорею стрічаюцца.

Нібі боячыся, знаючы все,
небокрай у багрянці засвіціцца.
Што з собою цей день прынесе,
асоблівым, важлівым відміціцца?

У тумані нізкі берагі,
соловей у кущах заліваецца,
прокідаецца все навакругі,
колі пісня чарівна співаецца.

Передвісніца скорога дня,
світанкова зорка завершальная.
Хай закаханым свіціць вона
і не стане ніколі прощальнаю.

Віддзеркалюе небо рака,
прыбережна трава пдымаецца.
Шчасця й радісць у світліх думках
літнім ранком усім прыгадаецца.

Дубы над Нёманам

Стаяць дубы над Нёмнам векавыя
і іх ніякай сіле не сагнуць.
Як волаты з часоў былых жывыя,
што родны край ад бедаў берагуць.

Пахрышчаныя ветрам і маланкай,
з абдзёртаю, абпаленай карой,
яны штодня, ад ранку і да ранку,
нясуць нялёгка абавязак свой.

А побач з імі моладзь падростае,
галінкі цягне кволья да зор.

Мінуць гады, і сіла маладая
на змену ім заступіць у дазор.

Стаяць дубы над Нёмнам векавыя,
іх знішчыць і нягоды не змаглі.
Як напамінак пра гады ліхія,
надзейны абярэг маёй зямлі.

Мій переклад

Дуби над Німаном

Стаяць дубы над Німаном столітні,
і жодна сила іх зігнуць не може.
Богатіры прадавні непохитні
у рідной краіны на сторожы.

Хрещены вітром, блискаўкою біты,
з корою, што опалена, обдERTA,
щодня стаяць вони, вітрам відкрыты,
обов'язок важкі трываюць вперто.

А поруч з ними пiдростае моладзь,
гiлки тонкі растуць туды, де зорі.
Пройдуць роки, зросце маленькі жолудзь,
на змiну ім заступіць у дозорі.

Стаяць дубы над Німаном столітні,
не знищили іх у ліхі години.
Нагадуюць про роки непривітні,
землі моєї оберіг надійний.

Настальгія

Здаецца нам – нямала год прайшло,
мы шмат у чым змяніліся самыя...
Ды за акном пральцеца дробны дождж,
і ўвойдзе ў дом нячутна настальгія.

Яна з тугою прыйдзе па былым,
калі прыпомніш часам на змярканні
маленства безтурботных гады
і першае ў жыцці сваім каханне.

Калі стары сямейны свой альбом
разгорнеш і часы згадаеш тыя...

Наперадзе амаль усё жыццё,
а мы яшчэ такія маладыя.

Ці прыйдзе, як прысядзеш адпачыць,
і нечакана сам ты зразумееш:
чагосьці вельмі важнага ў жыцці
зрабіць ужо, напэўна, не паспееш.

Здаецца нам – былое адышло,
і клопаты цяпер у нас не тыя...
Але заснуць спакойна не дае
нам па начах самотных настальгія.

Мій переклад

Ностальгія

Здаецца нам – минулі вже роки,
змяніліся ми через життєві лиха.
Та за вікном проллється дощ легкий,
додому ностальгія ввійде тихо.

Вона з тугою прыйде за минулым,
у сутінках яго згадаеш ти.
В дитинство безтурботна зазірнулі
до першага кохання у листи.

Якщо альбом сямейны свій старенькі
розгорнеш і згадаеш ті часі...
Попереду життя, ми молоденькі,
з минулага почуеш голасі.

Прыдзе, коли прысядеш відпочити,
і зразумееш вже на самоті:
чогось дужа важнага навчыць
не встигнеш вже, напэвно, у житті.

Здаецца нам, што відійшло минула,
турботы іншы – кожнаму сваё...
та тількі ностальгія нам заснуці
спокійна наодинці не дае.

Восеньскі дождж

Жоўты ліст за акном ціха кружыць,
дагарае апошнім агнём.

І зямля, як і я, моўчкі тужыць
па цяпле пад бясконцым дажджом.

Мне здаецца, што ўсё перажыта,
ды спакою душы не дае
твар твой смуглы, з усмешкай адкрытай
і пяшчотныя рукі твае.

Восень сэрца маё не сагрэе
яркім полымем спелых рабін.
Дождж халодны ўсё сее і сее,
будзіць летні, далёкі ўспамін.

Капні, дожджык, слязою ў далоні,
што калісьці сагрэлі мяне.
Нагадай пра сустрэчы пры поўні
жоўтым лісцем на мокрым акне.

Мій переклад

Осінній дощ

Жовтий лист під віконцем кружляє,
покидає востаннє стебло.
І земля, як і я, промовляє
під дощем без кінця про тепло.

І здається, що все пережито,
Але спокій душі не дає
твоя посмішка ніжна відкрита
і обличчя смагляве твоє.

Осінь серце моє не зігріє
стиглим полум'ям горобини.
Дощ холодний все сіє і сіє,
літній спогад у серці бринить.

Капни, дощик, сльозою в долоні,
що зігріли кохання мені.
Нагадай, як в нічному полоні
зустрічались при повній Луні.

Першае каханне

Хаця было ўжо гэта так даўно,
згадаю – неспакойна сэрца б'ецца.

Каханне першае – яно ў жыцці адно
і назаўжды адзіным застаецца.

Мінулі летуценныя гады,
калі свой лёс далейшы вырашалі.
Не пазбіраеш тое, што тады
так лёгка і бяздумна разгублялі.

І выбралі з табою назаўжды
мы розныя жыццёвыя дарогі,
ды ў памяці пакінулі сляды
юначыя надзеі і трывогі...

Хоць адышоў той час у небыццё,
а толькі іншы раз цяпер здаецца:
каханне першае – яно на ўсё жыццё
у глыбіні пачуццяў застаецца.

Яно з душы імкнецца на абсяг,
бо, пэўна, ёсць у ім такое штосьці,
што асвятляе нам жыццёвы шлях
да сталых год ад самай маладосці.

Мій переклад

Перше кохання

Минае все, кохання – не mine,
Згадаю – неспокійно серце б'ється.
Кохання перше – у житті одне,
І назавжди єдиним застається.

Пройшли роки та мрії молоді,
коли подальшу долю ми робили.
Не позбіраеш того, що тоді
так легко і бездумно розгубили.

Ми вибрали з тобою назавжди
життєві неаднакові дороги,
та в пам'яті залишились сліди
юнацької надії і тривоги ...

Хоча той час пішов у небуття,
а тільки іноді тепер здається:
кохання перше – то на все життя,
у почуттях глибоких застається.

Воно з душі летить у широчінь.
Та все ж існує щось в життєвих кроках,
що світить нам і не дає спочити
від молодості і до зрілих років.

Родная вёска

Святлее на ўсходзе неба палоска,
першыя пеўні нясмела пяюць.
Прачнецца вось-вось мая родная вёска,
а мне ўсё ўспаміны заснуць не даюць.

Успомніў, калі са сваімі сябрамі
падлеткам у школу спяшаўся і я.
Як бег росным ранкам з лясочку з грыбамі
і слухаў ля рэчкі ў цішы салаўя.

Як пасвіў на лузе за вёскаю статак,
дзе позірк мой цешыў прывольны разлог...
Дзяцінства маё тут, маіх тут пачатак
і лёгкіх, і цяжкіх жыццёвых дарог.

Прыціхлая вуліца. Злёгка варушыць
ветрык галінкі танючкія дрэў.
І лаўка ля дзікай разгалістай грушы –
каханне сваё тут калісьці сустрэў.

Аб чымсьці ледзь чутна мне шэпча бярозка,
у гародчыках кветкі ля самых акон...
Жадаю табе, мая родная вёска,
хай будзе заўсёды спакойны твой сон.

Мій переклад

Рідне село

Світлішае смужка небесна на сході,
і півні співати найперші встаюць.
Вже зараз прокинеться все у природі,
та спогади спати мені не даюць.

Згадав, коли з друзями йшов на світанку,
бо підлітком в школі навчався і я.
Як з лісу з грибами біг росяним ранком
і слухав у тиші пісні солов'я.

І стадо на лузі я пас, як звичайно,
привільне роздолля, я пам'ять зберіг...
Дитинство моє тут, моїх тут початок
і легких, і важких життєвих доріг.

Притихла вже вулиця. Злегка ворушить
гілками тоненькими подих вітрів.
І лавка стоїть у розлогої груші –
кохання своє тут колись я зустрів.

Про щось ледве чутно березка шепоче
Стоять в палісадниках квіти з росой...
Бажаю селу я щоранку, щоночі,
нехай буде завжди спокійним твій сон.

Карані

Дзе мае карані? Там, дзе сонца ўстае
летнім ранкам над лесам, а можа,
там глыбока яны, дзе над Нёмнам-ракой
ціха дрэмле сівая Каложа.

Дзе ўзвышаюцца грозна з далёкіх часін
сведкі бітваў – замшэлыя вежы.
Там мае карані, дзе блукае алень
у адвечных барах Белавежы.

Дзе салоўка над рэчкай прыгожа пяе
у кустах аж да самага ранку,
і на дубе магутным каторы ўжо год
ладзіць бусел старанна буслянку.

Там мае карані, дзе на нівах густых
ходзяць хвалі даспелага жыта,
дзе жыве працавіты, гасцінны народ
і так шмат усяго перажыта.

І жыццёвыя сцежкі куды б не вялі –
усё роўна сюды я вярнуся.
Тут мае карані, дзе святая зямля
назваецца Белаю Руссю.

Мій переклад

Коріння

Де коріння моє? Там, де сонце встає
літнім ранком над лісом, а може,
там глибоко вони, де над Німан-рікою,
де дріма сивочола Коложа.

Височіють замшілі з далеких часів,
наче свідки боїв, грізні вежі.
Там коріння моє, олень серед лісів,
у борах Біловезьких безмежних.

Соловей понад річкою гарно співа
у куцах аж до самого ранку,
і на дубі могутньому котрий вже рік
в'є лелека гніздо на світанку.

Там коріння моє, де на нивах густих
ходять хвилі дозрілого жита,
де живе працьовитий, гостинний народ,
так багато всього пережито.

І куди б не приводили стежки в житті –
все одно я сюди повернуся.
Тут коріння моє, і ці землі святі
називаються Білою Руссю.

[Источник](#)

